

MOTÝL

Ustlané na ružiach

NELA MICHALÍKOVÁ

Ustlané na ružiach

Ustlané na ružiach

NELA MICHALÍKOVÁ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Nela Michalíková 2015
Design © Motýl design 2015
Cover photo © BlueSkyImage/shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2015

ISBN: 978-80-8164-068-1

1. KAPITOLA

Nikdy by mi nenapadlo, že raz takto skončím. Aj keď som potichu, vo svojom vnútri kričím od zúfalstva. Od nahromadenej zlosti, bolesti a bezmocnosti. *Musím to urobiť*, vravím si chladnokrvne. A myslím to smrteľne vážne. Už to viac nevydržím. Už nemám viac síl. Nech sa stane, čo sa stane, teraz na následky nemyslím. Spravím to a budem mať pokoj. Už navždy. Nemôžem takto ďalej žiť. Nemôžem. Už som úplne vyčerpaná a celkom zničená. Jednoducho nevládzem. V nočnej košeli vychádzam z kuchyne, v prítmí sa snažím správne orientovať a mierim rovno do spálne. Do našej spálne. Nechcem už zažívať manželovo besnenie, odmietam ďalej podstupovať jeho trýznenie. Dnes sa to skončí. Nebudem čakať, kým on skoncuje so mnou. Predbehnem ho. Ja skončujem s ním.

Hlavou mi víria nesúvislé myšlienky. Predbiehajú jedna druhú, nezmyselne sa miešajú a bezhlavo sa kombinujú, ale jedna idea je celkom jasná. Všetko je to kvôli nemu. Úplne všetko. Nie je to tak dávno, čo som bola ešte slušným, vychovaným, spontánnym a veselým dievčaťom. A teraz je všetko preč. Dnes je zo mňa iba prízrak. Prízrak, ktorý sa chystá zabiť svojho muža. Aké strašné. Ale už neanalyzujem, že je hrozný, čo chcem vykonať. Buď on, alebo ja. Iné východisko z mojej bezútešnej a mizernej situácie totiž neexistuje. On je môj tyran, ale ja budem jeho kat.

Kráčam pomaly, našlapujem opatrne a ostrím zrak, aby sa čo najlepšie prispôbil šeru v izbe. Mám pocit, že som ako

rys ostrovid na love. Aj keď moja úbohá korisť nič netuší, nie je v strehu, nekontroluje bezpečnostnú situáciu, nepozoruje terén, nemá telo napäté na rýchly únik a ani jednou bunkou svojho tela sa nebráni prichádzajúcemu vražednému útoku.

Vidím ho jasne. Leží predou mnou na veľkej manželskej posteli v bielych perinách, ktoré som iba včera prezliekla do sviežich a voňavých obliečok. Teraz sa však vo vzduchu vznáša alkoholový opar, ktorého pôvodcom je môj opitý zákonitý manžel. Tieto výpary sa miešajú s pachom nedávno vykonanej súložie. Nie s omamnou a opojnou vôňou milovania, ale s pachom násilne vynúteného aktu.

Môj muž leží úplne bez hanby. Celkom obnažený sa rozvaluje horeznačky, ruky má rozhodené po oboch stranách tela, z otvorených úst mu vychádzajú polohlasné nádychy a výdychy, ktoré o chvíľu prejdú do hlasného chrápania. Tvár má výraz protivného a drzého tridsaťsedemročného chlapa, ktorý to už nejaký ten rok značne preháňa s pitím. A tiež s pochybnými ženskými rôzneho druhu. Nadmerné užívanie alkoholu mu trocha nalialo tvár a nafúklo brucho. Už nie je taký pekný, ako býval. Stále je to však na pohľad príťažlivý muž. Hnedé vlasy má rozstrapatené, na lícach má dvojdnové strnisko. Mohutný hrudník, pokrytý tmavými chlpkami, sa mu pokojne a pravidelne dvíha. Spí spánkom spravodlivých ako nevinné dieťa. Na čele nemá žiadne vrásky z utrpenia, ktoré mi spôsobil. Ochabnuté mužstvo sa mu nakláňa na jednu stranu. Svalnaté nohy má ledabolo rozhodené. Zaberá celú posteľ. Už by sa k nemu nikto nezmestil. V tomto byte však nie je nikto, kto by sa k nemu zmestiť chcel.

Cítim, ako veľmi ma bolia ruky. To preto, že v nich obrovskou silou stláčam nôž. Veľký ostrý kuchynský nôž. Jeho čepeľ sa náhle blyskla. Je to odraz od zrkadla na vstavanej

skrini. Pozerám sa tam. Bože dobrotivý! Vidím pološialenú ženu v bielej nočnej košeli, ktorá na mňa s nožom v ruke zazerá a úplne sa na mňa podobá. Uvedomujem si, čo plánujem. Je to strašidelné. Pozerám sa na nič netušiaceho manžela a rozmýšľam, aké by to bolo ľahké. V spánku mi svoj hrudník ponúka ako jasný a zreteľný terč. Stačí sa troška napriahnuť, aby môj úder nabral rýchlosť, silu, dôraz, a skoro až bytostne cítim, ako mu ostrý a chladný kov prechádza telom. Zrazu je tá predstava taká desivá, že mi po chrbte prebehnú zimomriavky. *Preskočila ma smrť*, tak sme tomu hovorievali doma. Ruky ma bolia ešte viac a začínajú sa mi triasť. Trasú sa strašne. Stojím nad ním a zrazu sa bojím toho, čo chcem urobiť. Prišerne sa bojím. Niečo vo mne sa rúti. Jednotlivé kúsky môjho skalopevného presvedčenia a neoblomného odhodlania sa v mojom vnútri lámu ako časti ľadovca a padajú niekam do hĺbočiny. Moja odvaha ma pomaly, ale isto opúšťa. Kde je moja nevraživosť? Kde je moja nenávisť? Bože, čo mám robiť? Čo mám robiť? Namiesto hnevu ma chytá clivota. Za všetkým. Za minulosťou, za ním. Pozerám sa na neho. Ako som len toto telo milovala! Ako som len tohto chlapa milovala!

Moja obeť sa pomrví. Mávne jednou rukou a niečo vraví.

„Regína, počuješ ma, Regína!“ mumle opitým hlasom zo spania.

„Počujem, ty hajzel,“ hovorím nečujne.

Vnímam nôž vo svojej ruke. Páli ma. Ešte chvíľu váham, či ho oprieť o hrud' môjho manžela, alebo ho vrátiť do kuchyne na jeho miesto. Urputne premýšľam, až sa bojím, že sa mi vznietia mozgové závitky. Zapália sa a môj mozog sa uvarí alebo zhorí do tla. Celú ma ovláda neuveriteľný stres a postupne sa trasím ako osika. Nervy v tele mám na prasknutie

a zúrim nad tým, že sa neviem celkom presne rozhodnúť. Pokúšam sa ovládnuť svoj trhaný dych a ustáliť búšenie srdca, ktoré musia počuť aj v susednom bloku. Uvedomujem si zarosené čelo, na ktorom sa mi postupne usídlujú kvapôčky studeného potu. Stále sa rozhodujem. Hrot noža je od ďalšieho osudu môjho muža vzdialený iba zopár milimetrov. Aspoň raz som jednoznačným pánom danej situácie. Jediným pánom. Som v pozícii toho, kto rozhodne. Som vyššia moc. Jej predĺžená ruka, ktorá je poverená výkonom spravodlivosti. Udržaním rovnováhy. Rozhodnutie je na mne. Iba na mne. A vtom sa stane najneočakávanejšia vec, ktorú v ten deň môj manžel urobí. Ešte raz sa pomrví a zrazu otvorí oči dokorán.

2. KAPITOLA

Tony vždy reaguje okamžite. Pri rozhovoroch, obchodoch aj pri sebaobrane. Je to predátor. Nič ho neprekvapí. Ani keď má v žilách v hojnej miere rozliaty zlatistý destilát jačmenného alebo kukuričného pôvodu, ani keď ním prúdi jeho milovaná priezračná liehovina, o ktorej s obľubou vraví, že iba ona je preňho absolútna.

Napriek vplyvu požitého alkoholu a prerušenému spánku mu jeho náhle prebudenie naštartovalo zmysly a to spôsobilo, že v momente vyhodnotil situáciu a rýchlym úderom mi vyrazil nôž z ruky. Ten so zadunením narazil na stenu spálne a zviezol sa na koberec. A karta sa obrátila. Skromné tri minúty mojej vlády pominuli a kontrolu nad situáciou nečakane prevzal môj namosúrený Tony. A bol našťvaný. Neskutočne.

„Čo si to chcela urobiť? Ty suka!“ precedil pomedzi zuby a o stotinu sekundy som putovala rovnakou trasou ako predomnou nôž. Odrazila som sa od steny a zosunula sa na koberec. Priskočil ku mne. „Tony, prestaň!“ pokúsila som sa o chabú obranu. Nahol sa nado mňa a celú ma zatienil ako obrovský mrak. Vyzeral strašidelne ako barbar z nejakého primitívneho kmeňa, ktorý je plný šialeného, narastajúceho hnevu. Nekričal, iba syčal ako had.

„Ako si sa opovážila! Za toto ťa zabijem, ty hlupaňa hlúpa!“ sipel mi do tváre. Snažila som sa nevnímať jeho

páchnuci dych nasiaknutý liehom a odvracala som tvár, keď môj krk zrazu neláskavo objali jeho ruky. Škrtil ma nimi a zároveň ma ťahal na posteľ. Nemohla som dýchať a súčasne som si uvedomila, aké mám boľavé telo. Od neromantickej predohry, ktorá vyústila do nedobrovoľného sexu, a od nešetrného nárazu do steny. Chytila som jeho zápästia a snažila som sa odtiahnuť ich od svojho krku. Moja chabá obrana ho však vôbec nevyrušila. Vytiahol ma na posteľ a svoje chápadlá stále ovíjal okolo môjho hrdla ako chobotnica okolo svojej obete. *Prišla moja posledná chvíľa*, pomyslela som si zdesene. Teraz zabije on mňa. Tony mal vyvalené oči a skrivenú grimasu na tvári. Bol úplne zúri- vý. Moje zásoby kyslíka boli na nule a márne som lapala po dychu. V agónii som kopala nohami do prázdna a moje oči boli zrejme rovnako vyvalené ako jeho, len s tým rozdielom, že on mal vo svojich odraz vidiny zvráteného víťazstva a ja smrteľnej porážky. Poslednú myšlienku som venovala svojim dvom deťom a uvedomila som si, že sa s nimi ani nerozlúčim. V očakávaní toho najhoršieho som začínala byť pripravená prijať svoj osud. Keď som sa odovzdala do vôle Božej, Tonyho tlak povolil a jeho zovretie sa uvoľnilo. Prerývane som sa nadýchla. Kým som stihla zalapať po vzduchu druhýkrát, na tvár mi dopadla facka. Bolelo to. „Prestaň! Nechaj ma!“ chrčala som. Potom som schytala ďalšie údery. Aj tie boleli. Tony bol silný chlap. Aby si to potvrdil, rád občas udrel ženu. Došlo mi však jedno. Rozmyslel si to. Nechce ma zabiť. Dá mi iba príučku. Vydržím to. Už som to vydržala viackrát. A tak som sa to snažila prežiť čo najtichšie, ako sa len dalo.

Keď sa unavil, upokojil sa. Na svoju spokojnosť vyhodnotil, že som v želanej miere ponížená a znevážená. Videl na

zemi vystrašenú, krčiacu sa kôpku, ktorá by mala byť jeho ženou. Posúdil, že jeho hlúpe domáce zvieratko bolo dostatočne poučené, aby si nabudúce dalo pozor a vyvarovalo sa opovážlivého správania voči svojmu pánovi. Odtlačil ma nohou a otrávene dodal: „Vypadni!“

Pomaly som sa pozviechala a celá dochrámaná som opustila bojovú arénu, aby si Tony v súkromí vychutnal svoje víťazstvo. Opakom ruky som si utierala oči a nos ako malé usoplené decko a tackavo som sa došuchtala k dverám detskej izby. Pomaly som ich otvorila a skontrolovala som svojich chlapcov, ktorí spali v obliečkach s obláčikmi. „Lukáš! Filip!“ v mysli som zašepkala. Mala som strach. Bála som sa, akí ľudia z nich vyrastú, keď sa tak neskutočne podobajú na svojho otca. Ich neuveriteľná podoba bola pre mňa zároveň požehnaním, lebo potvrdzovala moju vernosť a oddanosť voči nemu a aspoň trochu zmierňovala jeho chorobnú žiarlivosť. Uistila som sa, že synovia s jeho tvárou spia pokojne, bezstarostne, absolútne nič netušia a nemajú ani najmenšie podozrenie o tom, aký hrdelný zločin dnes v noci chceta spáchať ich milujúca matka. Aj keď nakoniec došlo nečakane k zvráteniu deja a k zámene hlavných úloh v môj neprospech.

A potom som si našla miesto, ktoré aspoň na chvíľu predstavovalo oázu pokoja. Zaliezla som do prázdnej pracovne ako pes do budy, kde som si ľahla na hnedobéžový gauč a skrútila sa do kľbka ako zbité šteňa. Táto miestnosť ma prichýlila už neraz, keď môj manžel prišiel domov v stave zádrapčivej opitosti. Tu nachádzam útočisko. A premýšlam. O tom, kto je vlastne chlap, s ktorým žijem. Kto je môj muž? Čo je zač? A prečo toto všetko robí? Kde je môj pôvodný Tony? Kam sa podel? Čo sa s ním stalo?

Odpovede nedostávam, iba mi na um prichádzajú časy, keď bolo všetko inak. Keď som mala dvadsaťdva a spoznala som sa s ním. To už ani nie je pravda. Tony mal vtedy tridsať a ja som vo svojej blízkosti nikdy nemala chlapa, ako bol on. Nepoznala som nikoho takého sebaistého, skúseného, vtipného, spontánneho. Nestretla som nikoho, kto by zanechával taký dlhotrvajúci dojem všade, kam vošiel. Jeho nenútenému šarmu podliehali nielen ženy, ale s ľahkosťou si na svoju stranu získaval aj mužov. Každý sa tešil, že mu môže podať pravicu, že s ním prehodí nejaký žart, vypije si s ním pohárik.

Bola som ním fascinovaná, ale predstierala som, že to mám pod kontrolou. Pracovala som u jeho obchodného partnera ako fakturantka, kde som zastupovala na nejaký čas práceneschopnú kamarátku. Tony tam stále chodil a nemohla som si nevšimnúť jeho záujem. Spočiatku som sa snažila byť odmietavá, lebo som bola zadaná. Chodila som už piaty rok s Rolandom. Bol to chlapec z nášho sídliska a boli sme rovnako starí. Stretávali sme sa už od stredoškolských čias.

Tony bol skvelý, očarujúci a neodbytný. A tak som nakoniec podľahla. Spadla som do toho sčista-jasna a potom som všetko zahodila. Úplne všetko, čo som mala. Roky vzťahu s priateľom, desaťročie kamarátstva so spolužiačkami, rady mojej múdrej mamy. To všetko som kvôli nemu hodila za hlavu. Celkom som sa do neho zbláznila.

On bol pre mňa supernova. Žiaril jasne ako hviezda. Vedľa Rolanda prenikavo svietil ako spaľujúce slnko a celého ho zatienil, že z neho nebolo nič vidieť. Ani kúsok. Z môjho obyčajného, nenápadného, málovravného priateľa nezostalo nič. A päť dlhých spoločných rokov sa čochvíľa vyparilo do neznáma. Za dva mesiace ma Tony ovplyvnil tisíckrát viac než Roland za päťročnicu.

„Je to povýšenecký a arogantný chlap,“ vyhovárala mi Tonyho moja mama.

„Ale, mami, to sa ti iba zdá, lebo ho vôbec nepoznáš,“ bránila som ho.

„Bude ti vyčítať, že má peniaze a ty nie,“ odrádzala ma.

„Práveže on taký vôbec nie je,“ obhajovala som ho, presvedčená o svojej pravde.

Bola som dievča z malého okresného mesta, ktoré sa schovávalo pánubohu za chrptom, a pochádzala som z dvojizbového bytu, kde som vyrastala iba s mamou, ktorá bola kuchárka v školskej jedálni. Dala mi všetko, čo mala. Materinskú lásku, každodennú starostlivosť, celoživotnú oddanosť, kopu pohladení a hrbu láskavých objatí. A tiež plno rodičovských rád, ktoré som nakoniec neposlúchla. Obývali sme spoločnú izbu na spanie a pre návštevy sme mali obstojne priestrannú obývačku. Okrem seba navzájom to bolo všetko, čo sme vlastnili. Mala som aj druhého rodiča, ale osobu menom „otec“ som nevidela od svojich dvoch rokov, známe mi bolo iba to, že počas zákonom stanoveného obdobia s problémami zasielal neúplné výživné do rúk mojej mamy. Väčšinou sa spamätal až pod hrozbou trestného stíhania za zanedbanie povinnej výživy. Žil niekde v Kladne a bola som mu úplne ukradnutá. Mama si nikdy domov neprivedla žiadneho iného chlapa, za čo jej budem nadosmrti vďačná, a tak sme si bohato vystačili my dve. Keď som v škole dychtivo počúvala príbehy spolužiačok, ktoré mali doma rôzne formy náhradných otcov, od všelijakých odkundesov, darmožráčov až po úplných naničhodníkov, tak som si uvedomila veľkorysosť a obeť svojej mamy.

Keď ma nakoniec celú pohltil superman menom Tony, až vtedy som spoznala, čo je to život. Dievča, ktoré predtým

bolo na desiatich školských výletoch v modernom autobuse bez klimatizácie, sa zrazu prechádzalo nočnou vysvietenou Viedňou, viezlo sa v gondole vodnými uličkami v Benátkach, nakupovalo v butikoch nášho hlavného mesta a zabávalo sa v nočných podnikoch, kde si predtým nedokázalo zaplatiť ani vstupné. Už som nebola len oslnená svojím partnerom, ale aj oslepená žiarivou „pozlátkou“, ktorú mi plným priehrštím ponúkal život po jeho boku. A to všetko sme stihli za tri mesiace.

Potom mi prišlo prvýkrát zle a mame, skúsenej žene, to došlo ako prvej. S obavami som mu to oznámila, ale bol od šťastia celý bez seba. Až tak, že to s radosťou povedal svojej zákonitej manželke. V tom čase bol totiž ženatý, ale jeho žena ho nejaký čas predtým opustila. Mala som pocit, že to musela byť čudná osoba, keď sa vzdala niekoho takého výnimočného a celkom mimoriadneho. Rozviedol sa s ňou, a keď som bola v šiestom mesiaci, tak sme sa zosobášili. Mame sa Tony stále nepozdával, ale keď si ma vzal, tak ho začala posudzovať trochu prijateľnejšie. Na narodenie synov bol veľmi hrdý, tak sa riadne opil. V práci sa mu darilo, tak to často oslavoval. Nalieval si na jedného syna, potom na druhého, medzitým na pracovné úspechy a potom už pil na všetko. A menil sa na nepoznanie.

3. KAPITOLA

Je najvyšší čas vstať a ďalej sa tváriť, že je všetko v poriadku. Spala som asi tri hodiny. Z nočného zážitku mi trocha hučalo v hlave. Nie som však v žiadnom zúboženom stave. Som trocha dolámaná a pod okom mám malú modrinu. Dá sa to vydržať. Tony sa aj tak najviac vyžíva vo vyhrázkach, desí ma slovami, vyvoláva vo mne strach, ťahá ma po zemi, po posteli, škrtí ma, hrdúsi a dá mi zopár výdatných faciek. Na to sa neumiera. Človek vydrží oveľa viac. Oveľa.

Pomaly zliezam z gauča. Už nemám čas na premýšľanie nad nespravodlivým a krutým osudom. Je sedem hodín ráno a deti sú o chvíľu hore. Obliekam si na seba župan a potrebujem sa dať dokopy, aby som zvládla ďalší deň. Ďalší pokašľaný deň, ktorý strávim obavami z toho, v akej nálade bude dnes môj manžel a v akom stave sa večer vráti domov. Či príde Dr. Jekyll, alebo Mr. Hyde. To nikdy nie je isté. V poslednom čase k nám prvý z nich príliš nechodieval, ale druhý pán je u nás na dennom poriadku.

Keďže ráno je múdrejšie večera, tak zo mňa denné svetlo znova spravilo krotkú a pokornú manželku. Pripravujem raňajky a zo spálne zachytávam zvuky. Vstal. Chvíľu počujem, ako sa motá v izbe a potom vychádza. Dal si na seba pyžamové nohavice a tričko. Spočiatku ho vnímam iba periférne. Nevyzerá to však dobre. Nemá náladu, vchádza bez pozdravu. Myslím si, že želanie pekného dobrého ránka by po našom

konflikte znelo asi nemiestne a cynicky. Bez slov chodí po kuchyni, situácia je nepríjemná. Nečakane sa nám spájajú pohľady. Zelenohnedé oči má podliate krvou a pod nimi má tmavé kruhy. Vždy je po opici takýto. Dopoludnia sa mu to vstrebe do tela a na obed už nejaví známky nočného ponocovania a popíjania. Je to nezmar. Odsekneš mu ruku, narastie mu ďalšia. Aj keď prišiel hodinu po polnoci a bolo vidieť, že má dosť, ráno vstal bez problémov. Vždy vstane skoro. Aj keď je večer úplne sťatý. Jeho organizmus sa rýchlo regeneruje. A pritom opiť sto kíl tohto obrovského muža nie je také ľahké. Na to musí padnúť niekoľko poriadnych decilitrov čohokoľvek. Aj keď sa snažím byť nevšímavá, jeho nenávistný pohľad sa nedá prehliadnuť. Náš spoločne prežitý večer si pamätá. Vyzerá to tak, že si spomína na všetko.

„Neviem, aké máš plány a nad čím špekuluješ, ale varujem ťa, dávaj si na mňa pozor,“ vraví mi zrazu a výraz jeho tváre dosvedčuje, že to myslí vážne.

Netuším, čo mu mám odpovedať. Plány? Aké už môžem mať plány? Nad čím môžem špekulovať? Že ujdem do Argentíny, zmením si totožnosť a dám si plastiku tváre, aby ma nikdy nenašiel? Zničil mi život a jediné dobré, čo z neho vzišlo, sú naše deti. Moje plány do budúcnosti sú vychovať čo najlepšie našich chlapcov a mučenícky vydržať manželstvo s ním. S chlapom, ktorý ma nepovažuje za rovnocennú, ktorý ma nerešpektuje a už ani nemiluje. To posledné ma mrzelo spočiatku najviac. Teraz je mi to jedno. Pozerám sa na neho a vidím nechápavý výraz muža, ktorému nič nedochádza. Ľudsky je úplne prázdny. Celkom vygumovaný. Dokáže zarobiť fúru peňazí, je inteligentný, vzdelaný, sčítaný a scestovaný. Ale normálnej ľudskej reči už nerozumie. Aj tento fakt by som prijala. Že ho spôsob života obral o túto

schopnosť. Ale vyhrázať sa mi nebude. Čo si o sebe myslí? Je to bytosť ako ja, obyčajný človek z mäsa a kostí, takže sme si roveň, a k tomu môj manžel, moja polovička, takže sme si roveň na dvakrát. Myslí si, že je viac? Že je Zeus, ktorý zišiel z Olympu k biednemu ľudskému červíkovi?

„A to, čo si večer spravila, ťa bude ešte mrziť,“ dodáva výhražným tónom.

Ani sa naňho nepozriem. Nemá ma za nič. Kašle na to, koľko som mu toho doteraz bez slov vytrpela. Strašila som ho pre to nejakými hrozbami? Používala som nejaké výstra-hy? Nebezpečné varovania? Žlč vo mne kypí. Najradšej by som na neho vychrstla vriacu vodu z kanvice, pretože si nič iné nezaslúži. Nech aj on spozná, čo je to bolesť, nech si uvedomí, že nie vždy musí byť pánom situácie, pretože je od prírody väčší, mocnejší a silnejší. Iným mužom na rozdiel od neho došlo, že možno boli týmito danosťami obdarení nie na to, aby ubližovali, ale možno na to, aby chránili. To, čo je ich. Túto uvedomovaciu schopnosť má môj manžel úplne zaliatu alkoholom. Tak dlho ju ponáral do liehu, že sa načis-to utopila. Nezaujíma ho, že na oboch pažiach som si našla podliatiny ako pamiatku na láskyplný prístup z jeho strany, že mám líca na dotyk boľavé a pod pravým okom ukrývam modrinu. Tvári sa, akoby sa ktoviečo nestalo a ešte ma dô-razne upozorňuje a varuje.

Zrazu mám chuť vykričať mu, čo je zač, a vybaviť si to s ním raz a navždy, ale potom si opäť spomeniem, aký je prchký, ag-resívny, hrozitánsky veľký, a dochádza mi, že ho iba podráž-dim ako zúrivého býka v aréne a on prudko zahrabne nohou, kopytom zlostne rozvíri prach a z nozdier vyfúkne dym plný hnevu. A možno mu príde na um, že práve teraz je tá chvíľa, keď má obrovskú chuť ma zabiť. Tak to znova nechávam tak

a modlím sa, aby to moje vnútro vydržalo a úspešne demon-
tovalo trhavinu, ktorá sa vo mne chystá každú chvíľu vybuch-
núť ako atómová bomba. Možno ma od zlosti rozstrelí, až keď
Tony odíde, a ja s radosťou nechutne oprskám celý jeho lu-
xusný byt a minikúskami svojho zohaveného tela sa prilepím
na každé voľné miestečko v priestore, aby som mu narobila
problémy aspoň s komplikovaným upratovaním. Nakoniec
som predsa len ohľaduplná a zostávam vcelku.

Vtom sa otvárajú dvere detskej izby, z ktorej sa ospalo vy-
šuchcú naše dve deti. Lukáš bude mať šesť a Filip tri roky.
Sú navlas rovnakí, iba jeden z nich je väčší. Ako dve figúrky
z jednej matriošky. Pretierajú si očka a cupitajú do kuchyne.

„Dobré ránko, spachtoškovia,“ prihováram sa im hlasom
láskavej matky. Dúfam, že modrinu pod okom príliš nevi-
dieť, keďže som si ju zamaskovala mejkapom. Môj manžel
je v mrzutej nálade, ale pred chlapcami sa chce predviesť
v dobrom svetle. Obaja sa snažíme zodpovedne hrať rolu
milujúcich rodičov.

„Ahoj, chlapi,“ pozdraví ich a odťahuje im kuchynské
stoličky, aby sa mohli posadiť. Chcem si ich postískať ešte
takých detsky voňavých, vylezených z teplej postele, ale pred
Tonym sa tvária, že ich to obťažuje. Neprekáža mi to, lebo
viem, že cez deň, keď nad sebou nemajú káravé oko svojho
tátka, ma vystískajú aj stokrát sami od seba. Všetci spoločne
sedíme za stolom ako vzorná rodinka, deti raňajkujú a môj
manžel sa snaží tváriť, že je všetko, ako má byť. Nakoniec sa
predsa len neovládne. Výrazne konfliktná črta jeho povahy
hravo prevalcuje jeho sebakontrolu.

„Načo si to robila?“ ukazuje na svoj tanier s jedlom.

„To sú raňajky. Robila som ich preto, aby si sa najedol,“
odpovedám pred deťmi opatrne.

„Vieš, že po pracovnej akcii ráno nejem,“ vyčíta mi.

Vedela som to. Už skoro ráno som si vravela: Keď ich urobím, bude zle. Keď ich neurobím, bude ešte horšie. Nemám na výber. Nikdy nemám na výber.

„Chcem iba kávu,“ dodáva.

„Je zaliata,“ ukazujem mu na šálku riadneho „turka“, ktorá sa chladí. Nechápem, že si ju nevšimol. Venujem sa ďalej deťom.

„Hmmm,“ vydýchne a dá si z nej riadny hlt.

„To čo má byť?“ pýta sa ma zdvihnutým hlasom.

Dívam sa na neho a očakávam vysvetlenie.

„V tej káve nie je cukor!“ znervózne viac.

„Naposledy si povedal, že pre kolísavý tlak prestávaš sľadiť a obmedziš soľ,“ bránim sa.

Nahnevane sa na mňa pozrie. „Povedal, povedal. Čo nie je pocukrené a posolené, nedá sa ani piť, ani žrať,“ dodáva podráždene.

Znova sa neovládol. Aj keď sa snažil pred chlapcami tváriť ako otec roka, nakoniec sa mu to aj tak vymklo z rúk. Musel poukázať na to, že mu v ničom nevyhoviem. Nech by som urobila čokoľvek. A to si dávam záležať, aby bol doma pokoj. Nechtiac mi prichádza na um spolužiačka Marcela zo strednej školy, ktorá svojmu nenávidenému otčimovi každé ráno do kávy „nachriachala“ poldeci slín a potom mu ju s úsmevom a falošnou láskou na tvári podala. Ja by som toho nebola schopná, aj keď si myslím, že môj manžel by si zasľúžil skôr Marcelu než mňa. Pocukrím mu kávu, zamiešam a za nič nečakám žiadnu vďaku. Keď odchádza z domu, nezabudne na mňa vrhnúť pohrdavý pohľad a nenápadne mi adresuje vetu: „Nemysli si, že ti to iba tak ľahko prejde.“